

2.

Забиха камбани. Войскитѣ се връщатъ.
 Прѣзъ сълзи и радостъ ги срѣщаме ний.
 Тѣ идатъ — и бодростъ въ очитѣ имъ свѣти,
 Но болка горчива душата имъ крий.

Защото далече въ страни непознати
 Оставиха гробници хиляди тѣ. . .
 И майка една ли тукъ синъ ще оплаква,
 Едно ли дѣте безъ баща ще расте?

Т. Христовъ.

Малкото дръвце

Отъ Зегерщегъ

Отвждъ гората бѣ поникнало малко дръвце, само
 педя високо, а може и по-малко. А почвата около
 му бѣ тѣй хладна и корава, че то не можеше да
 расте. Така то си остана — слабо и хилаво.

— Нѣма ли най-послѣ и ти да порастешъ нѣ-
 кога?! — мѣмрѣше гората сърдита. Ала дръвцето не
 растѣше.

— А ти нѣма ли да порастешъ нѣкога? — бѣб-
 рѣше свраката, а послѣ взе да хули дръвцето, че е
 тѣй тромо и лѣниво. — А то си оставаше все тѣй.

— Ще те науча азъ тебе, какъ се слуша! — гър-
 мѣше вѣтърътъ и шибаше слабото стѣбълце съ леде-
 нитѣ си крилѣ. И вмѣсто да порасте дръвцето едва
 не погина.

— Ще ми порастешъ, бѣдничко! — затѣши го
 слънцето кротко и мило, па го полѣ съ топълъ дѣж-
 децъ и стопли прѣстыта около коренчетата му.

И ето че стѣбълцето израстна високо нагорѣ и
 дръвцето стана хубава липа съ гжстолитна корона и
 миризливи цвѣтове.

Прѣвелъ: Ив. Кръстевъ.